

KNIHA

O GIANTOR

INE. Napísala a n. Kreslil

SAMKO TALE

**KNIHA
O CINTORÍNE**

KNIHA O CINTORÍNE

Prvá a druhá kniha o cintoríne

Napísal a nakreslil

SAMKO
TÁLE

slovar

Toto je prvá kniha o cintoríne. Je takáto:

Prvá Kniha o cintoríne

V Komárne je cintorín. Je veľmi pekný. Je veľký a priestranný. Je v ňom veľa hrobov. Hroby sú veľmi pekné. Sú poukladané v uličkách. Aj inde. Sú tam pomníky aj kríže. Sú s menami.

Na cintorín chodia ľudia. Niektorí chodia doobeda a iní poobede. Niektorí majú hrabličky. A iné.

Cintorín má dve brány. Jednou chodia ľudia a druhou mŕtvoly. Mŕtvoly sú mŕtvi ľudia, čo zomreli. Sú v márnici. Márnica je dom, ktorý je postavený ohľadom mŕtvol. Pred ňou je dvor. Na dvore sú často pohreby. Je veľmi pekný.

Na cintoríne pracujú ľudia. Sú veľmi pekní a často pomáhajú iným. Kopú jamy a starajú sa o ne. Majú obleky. Obleky sú veľmi pekné. V zime je na cintoríne zima. V lete je tam teplo. Na jar sa cintorín prebúdzá.

Na cintoríne sa dá prežiť veľa veselých aj smutných príhod.

Už nemám, čo by som o cintoríne napísal. Je to veľmi pekné.

Samko Tále. Spisovateľ.
Komárno.

Text © Daniela Kapitáňová 2000, 2012

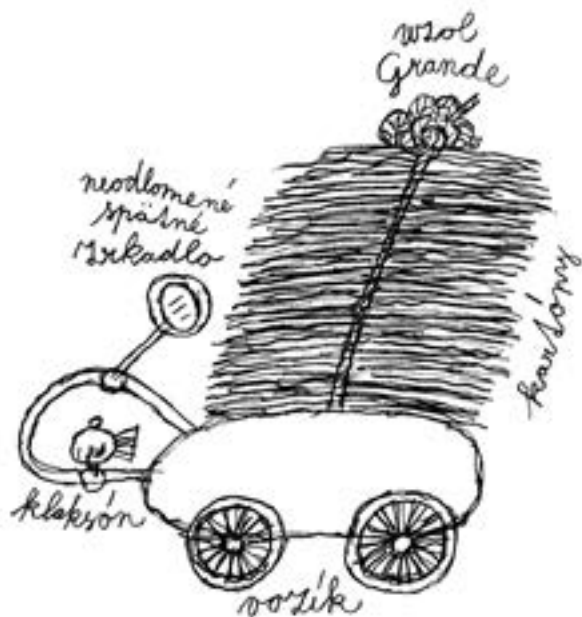
Illustrations © Fero Jablonovský 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0639-2

Druhá Kniha o cintoríne

Ja som teraz spisovateľom už druhýkrát, lebo ja som sa už raz stal spisovateľom. Vtedy som napísal prvú Knihu o cintoríne. Dnes som sa stal zase spisovateľom, lebo prší a vtedy nezbieram kartóny, lebo prší. Najväznejšia vec je ale to, že mám vozík v opravovni, lebo sa mi odlomilo spätné zrkadlo, a to ja neviem, lebo na to treba stroje a iné, a ja to neviem, lebo to nemám. Ešte nikdy v živote sa mi neodlomilo spätné zrkadlo, lebo ja mám vozík už 28 rokov, lebo ja som pracovitý a mňa si ľudia vážia, lebo som pracovitý.

Opravovňa je na Ostrove a má stroje, a ten, čo je opravovač a má stroje, sa volá Boš-Mojš Ján a on je taký, že keď povie, že sa volá Boš-Mojš Ján, tak to nepovie, ale to zaspieva, že Boš-Mojš Ján. Zaspieva to s melódiou, že Boš-Mojš Ján. Ale inak je pracovitý a ľudia si ho vážia, lebo on má jedného syna, ktorý je taký chorý, že má elypsiu, a Boš-Mojš Ján sa o neho musí starať, lebo elypsia je taká choroba, o ktorú sa treba starať.

Jeho syn sa volá Boš-Mojš Ján mladší.

Mám ich v zošite, lebo ja mám tri zošity. Jeden sa volá Krstné mená, druhý sa volá Priezviská a tretí sa volá Zomreli. Tam si zapíšem každého, koho poznám, lebo keby som si nezapísal, že koho poznám, tak potom ako by som vedel, koho poznám, no nie?

No áno.

Boš-Mojš Jána a Boš-Mojš Jána mladšieho mám v zošite Priezviská aj pod B, aj pod M, lebo človek nikdy nevie, že čo a ako a čo.

A iné.

V zošite Krstné mená mám veľa krstných mien. Najviac je Petrov. Petrov mám 31, ale jeden je Petr, ale zapísal som ho pod Petrov, lebo on nie je Čech, ale Maďar, lebo keď sa narodil, tak jeho zapísali do Dokumentov, že je Petr, lebo ten dotyčný vynechal to druhé E, ale vtedy bolo ešte Česko-slovensko, tak to nevadilo, že napísali Petr, teraz by to vadilo a bol by z toho popoťahovaný, lebo po slovensky je Peter. Alebo by to musel opraviť.

Lebo to je povinné.

Vtedy je najlepšie stať sa spisovateľom, keď prší, lebo vtedy aj tak nezbieram kartóny, lebo vtedy ich sprostý Krkan v Zberni neberie, že sú mokré, ale iným berie, aj keď sú mokré, Krkan sprostý. Iným berie, napríklad tej cigánskej potkanke Angelike Édesovej, tej berie, aj keď má mokré. Ale ja viem, čo je vo veci. To je vo veci, že keď príde potkanka Angelika Édesová, tak napíše papierik, že Hneď prídem, ale hneď nepríde, lebo on sa tam zavrie v Kancelárii s potkankou Angelikou Édesovou a robí s ňou pohlavné veci. Preto jej berie aj mokré a mne nechce brať mokré, tak nech neberie. Veď uvidí. Bude povedaný a ohľadom toho bude popotahovaný. Ale mne je to jedno, ja som pracovitý a vždy si nájdem aj inú robotu, napríklad som spisovateľ.

Byť spisovateľom je preto veľmi ťažké, lebo z toho bolí ruka. Lenže mne to bolo predvídané. Že:

„Napíše Knihu o cintoríne.“

Mne to predvídal starý Gusto Rúhe, že „Napíše Knihu o cintoríne“, ale on je alkoholik, lebo sa živí alkoholom, a strašne smrdí, lebo sa často pomočí. A iné.

Sedí stále pred Pohostinstvom pri stanici a močí do kvetinovej výzdoby, a keď predvída, tak pluje, chrchle a grgá, lebo on si myslí, že je to tak pri predvídaní povinné.

Starý Gusto Rúhe predvída takto:

Predvída ohľadom Adulára.

Adulár je kameň, ktorý je žltý a skoro priesvitný, lebo cez Adulár vidno. Volá sa Adulár. Jeho nemám zapísaného

v zošite Priezviská, lebo on je kameň a ani neviem, či sa tak naozaj volá, alebo si to len starý Gusto Rúhe vymyslel. Je studený. Potom ten, čo mu predvída, musí držať Adulár tak dlho, až sa zohreje. Potom, keď sa zohreje tak, že je zohriaty, dá ho starému Gustovi Rúhemu. Potom všelijako grgá a iné a napíše školskou kriedou na asfalt predvídanie. Mne napísal toto, že:

„Napíše Knihu o cintoríne.“

Lenže starý Gusto Rúhe je alkoholik a za alkohol by napísal všetky debilniny na svete, aby mu ľudia uverili, že predvída, a aby mu zaplatili alkoholický nápoj, lebo on je alkoholik, hoci je nezdravý a škodí orgánom.

Ja som mu dal za predvídanie čokoládu, ktorá sa volá Mačacie jazýčky, ale starý Gusto Rúhe sa strašne roščúľil a začal vykrikovať, že bude na mňa zle, tak som sa zľakol, lebo aj keď si starý Gusto Rúhe len vymýšľa, tak to sa v naozajstnosti stalo, že začaroval Erika Raka. Keď toto dopíšem, tak napíšem, ako začaroval Erika Raka. Erika Raka začaroval veľmi, tak som radšej kúpil štamprdlík alkoholického nápoja. Potom sa starý Gusto Rúhe upokojil, až bol pokojný. Potom už negrgal a nechrchlal, ale napísal na asfalt, že: „Chlapec.“

Ja to nenávidím, keď mi hovoria, že Chlapec, lebo ja nie som žiaden chlapec, ja už mám skoro 44 rokov a som vážený a pracovitý, aj keby som nemusel byť, lebo ja som na invalidnom dôchodku ohľadom obličiek a potom mám aj takú chorobu, čo má aj meno, ale na tú nie som v invalidnom dô-

chodku, tú mám len tak. Mne už invalidný dôchodok veľa-krát zvýšili, lebo mňa si ľudia vážia.

A iné.

Viacnásobnekrát ma ľudia napríklad žiadajú, aby som im niečo na vozíku odniesol alebo priniesol, tak im odnesiem alebo aj priniesiem, hoci ja by som nemal dvíhať ťažké predmety, lebo to veľmi kazí. Ja musím byť veľmi starostlivý ohľadom svojho zdravia, lebo ja som na invalidnom dôchodku, a tak musím byť zdravý, lebo potom by som bol chorý a to je veľmi nebezpečné.

Preto mám zdravú života správu, veľa sa pohybujem na vzduchu a večer mám len ľahkú večeru.

Končatiny mi nepuchnú. V zime nosím teplé spodky. Jedny teplé spodky sa volajú Panter a druhé Trikota. Teplé spodky, čo sa volajú Panter, majú na nohe vyšité zviera pantera. Spodky, čo sa volajú Trikota, nemajú vyšité zviera.

Ťažké predmety si ale musia vyložiť sami, lebo ja to mám povinne zakázané, aj keď ma o to ľudia prosia. Keď bola Komunistická strana, tak som skoro iba ja sám v Komárne nosil predmety, ale odkedy Komunistická strana odišla, tak aj niektoré obchody nosia predmety. Ale volakedy som bol iba ja jediný a ešte niektorí.

Mne aj preto niektorí hovoria, že Chlapec, lebo ja nie som veľmi veľký, lebo som veľmi nerástol, lebo ja mám takú chorobu, čo má aj meno a pri ktorej sa ani neholí a ani nerastie. Lenže načo by som rástol, keď ja mám už skoro 44 rokov a vtedy už nerastie nikto na svete. No nie?

No áno.

Ale aj keď som nenarástol ako iní na svete, aj tak som skladal za celú triedu Pioniersky sľub, lebo ja som bol úplne normálny a aj som, ja nie som žiadny debil, lebo som chodil do normálnej školy, a nie do Osobitnej školy, kam chodia debili, lebo ja nie som žiadny debil. Preto som skladal Pioniersky sľub.

Pioniersky sľub je krásny.

Ja som ho hovoril na pódiu v Dome odborov v Komárne,

za celú triedu som ho hovoril len ja jediný a dodnes si pamätám celý Pioniersky sľub. Iní si ho nepamätajú, hoci chodili aj do všetkých iných škôl, a ja si ho pamätám, lebo ja si všetko pamätám, lebo mám veľmi inteligenciu.

Na Pioniersky sľub išiel so mnou môj starý otec, ktorého sme volali Otata, lebo keď sa dozvedel, že so mnou nik nechce ísť, tak sa roščútil a povedal, že Tí hore to sledujú a kto nepôjde, tak bude popoťahovaný. Tak so mnou išiel, aby nebol popoťahovaný.

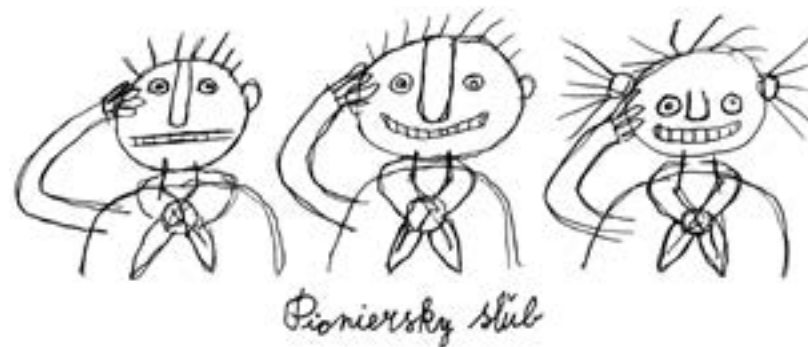
Keď sa skončil Pioniersky sľub, tak sme išli do cukrárne s RSDr. Gunárom Karolom a Darinkou Gunárovou.

Včera som videl Darinku Gunárovú.

Do cukrárne nás pozval Otata, lebo ja som hovoril Pioniersky sľub a to bola veľká vec, tak sme išli do cukrárne a jedli sme tam všetkých malinoviek a zákusky.

Lenže v tom bol najväčší problém, že ja som dostal takú pioniersku šatku, čo nebola riadne červená. Skôr taká oranžová. Ale sa nekrčila a na rohoch sa nestrapkala. Len bola iná ako všetky ostatné v triede. Ja ju mám zabalenú v servítku a aj v krabici a veľa na to niekedy myslím. Že prečo nebola riadne červená, ale skôr oranžová. Lenže zase ju nebolo treba žehliť. Len nebola ako iné pionierske šatky na svete.

Mne povedala Omama, že ak chcem, že mi ušije takú pioniersku šatku, čo je riadne červená a aj sa krčí a strapká na rohoch, ale ja som sa zľakol, že Omama chce urobiť také, čo je zakázané, lebo to sa veľmi nesmel, aby si ľudia len tak

šili pionierske šatky. Lebo potom by si každý mohol ušit pioniersku šatku, a aj dve a nebol by v tom poriadok. Lebo potom by si mohol aj ten ušit pioniersku šatku, ktorý vôbec v živote nebol pionier, a aj ten by mohol mať pioniersku šatku a to by bola hotová katastrofa.

Lenže Omama bola pánsky krajčír, ohľadom toho si myslela, že má povolené šit pionierske šatky.

My sme starých rodičov volali Omama a Otata, ale len doma, lebo by to bolo čudné, keby sme ich volali Omama a Otata pred ľuďmi, lebo ja nepoznám nikoho iného na svete a ani v Komárne, kto by sa volal Omama alebo Otata. Lebo to je nemecké a my sme slovenskí.

Lenže ani Omama a Otata neboli nemeckí, aj oni boli slovenskí, len Omamina stará mama bola Maďarka a volala sa Csonka Eszter. To sa nikomu nepáčilo.

Ani mne sa to nepáčilo.

Omama čítala nemecké detektívky a ešte k tomu po nemecky, lenže si ich musela baliť do novín, lebo sa Otata bál, že by z toho mohlo byť zle, lebo detektívky boli od jednej, čo odišla emigrovať do Nemecka. Volali sa Allan Wilton. Boli v časopisoch. Mali aj obálky. Na obálkach boli všelijaké fotografie so všelijakými ľuďmi. Ja som sa na fotografie díval, kým Otata neprikázal, že musia byť zabalené do novín ohľadom neviditeľnosti.

Omama mi vždy rozprávala, čo práve robí Allan Wilton, lebo on bol detektív. Mal som ho veľmi rád, lebo vždy všetko vyriešil a bol aj veľmi skromný. Najskromnejší bol vždy ohľadom žien.

Niekedy boli fotografie farebné. Lenže ja som im ani vtedy nerozumel, lebo ja po nemecky neviem, lebo ja na také hlúposti nemám čas, ja viem po slovensky, lebo ja som slovenský, a po maďarsky, lebo som sa naučil, lebo ja mám veľmi inteligenciu, aj keď by sa to nemalo, lebo toto je na Slovensku.

Ale aj po nemecky viem všelijaké vety a Omama ma naučila aj jednu pesničku, ktorá je po nemecky a spieva sa ako

Sedí mucha na stene, ale nie je o tom, že sedí mucha na stene, ale o jednom, čo sa volá Augustýn.

Pesnička je takáto, že:

„Ó, dulíber Augustýn, Augustýn, Augustýn,
ó, dulíber Augustýn,
alesis hin.“

To znamená, že jeden sa volá Augustýn.

Raz bol v Komárne jeden Augustýn, ale on nebol jeden, ale boli dvaja, lebo boli bratia, a obidvaja bratia Augustýnovia robili na colnici. Oni mali mamu a ona robila na pošte a bola taká, že keď mala 47 rokov, tak sa zbláznila ohľadom toho, že si myslela, že všetci muži v Komárne sú do nej zamilovaní a že preto chodia na poštu.

Tak potom ona z toho vždy robila na pošte veľkú katastrofu, že tam muži chodia len ohľadom nej, až musela byť preložená z okienka na pošte do kancelárie na pošte, ale ani to nepomohlo, lebo aj tak robila veľkú katastrofu. Tak sa na nej ľudia smiali, že je taká. Potom ju synovia Augustýnovia vybrali z pošty a bola doma. Obidvaja začali so sebou nosiť reťaze od bicykla, aby nimi každého zbili, kto sa bude na

nej smiať. Keď sa niekto smial z ich mamy, tak ho jeden Augustýn chytil a druhý Augustýn ho zbil reťazou od bicykla. Obidvaja nosili reťaze od bicykla v prsnom vrecku uniformy.

Všetci si ich ohľadom toho veľmi vážili.

Aj ja som si ich ohľadom toho veľmi vážil.

Potom Augustýnová zomrela na nešťastnú náhodu, lebo zjedla všetky prstene, čo mali doma, a kým sa na to prišlo, tak už bola zomretá.

Volala sa Augustýnová Alenka.

Synovia Augustýnovia sa volali Tomáš a Tibor.

Ale to neboli tí z nemeckej pesničky, to boli úplne iní Augustýnovia.

Len to jedno nechápem, že prečo napísal starý Gusto Rúhe, že „Napíše Knihu o cintoríne“, keď ja neviem, že prečo o cintoríne. Už som raz napísal jednu Knihu o cintoríne, ale to bola len veľmi krátka, len na jednu stranu, tak preto asi ani nebola dobrá, lebo ja neviem, že čo sa s ňou stalo.

Ja som ju poslal jednému, čo býva v Leviciach a volá sa Koloman Kertész Bagala, lebo on je taký, že chce, aby ľudia písali všelijaké knihy, a on ich potom zbiera, ale ich nenosí do Zberne, ale on sa z nich potom živí.

On povedal, že je taká súťaž a každý na svete mohol poslať napísanú knihu, tak ja som si myslel, že teraz treba napísať Knihu o cintoríne, tak som ju aj napísal a poslal som mu ju, ale mne nik neodpísal, ale to je predsa povinné, aby mi ten Koloman Kertész Bagala napísal, že čo je s mojou Knihou o cintoríne. No nie?

No áno.

Ja si niekedy aj myslím, že možno ani taký neexistuje alebo že on ani vôbec nie je muž, lebo my sme sa v škole učili, že bola jedna taká, čo sa volala Timrava a bola žena, naozaj, ja si nevymýšlam, žena sa volala Timrava a nie Timravaová, tak som si myslel, že možno ani on nie je muž, ale žena Bagala, a len si robí z ľudí posmech, a to sa nesmie a bude povedaný a popotáhovaný.

Lenže ja na neho nechcem nič hovoriť, možno to bola najväčšia chyba, že to bolo iba na jednu stranu, lebo to je pravda, že knihy zvyknú byť na viac strán, tak možno, že mu z toho bolo málo. Tak teraz, keď je vozík u Boš-Mojš Jána a ešte aj prší, tak napíšem dlhú knihu. Len to jedno nechápem, že prečo o cintoríne. O cintoríne sa nedá napísať dlhšia kniha na svete, ako som ja napísal svoju prvú Knihu o cintoríne, lebo čo sa dá písať o cintoríne, no nie?

No áno.

Lebo ja nie som žiaden debil, ja som už videl všelijaké knihy a aj som všelijaké čítal, najviac jednu, a to bola najkrajšia kniha na svete a volala sa Pionierske srdce a bola o jednom, čo chcel byť pionierom, ale zlý mu to nechcel dovoliť. To bola najkrajšia kniha na svete a niekedy si myslím, že žiadna iná kniha na svete nemôže byť krajšia ako Pionierske srdce. Ja som na ňom aj plakal, ale to vtedy nevadilo, lebo vtedy bola ešte Komunistická strana.

Pionierske srdce som dostal v škole, lebo som bol prvý v zbere papiera, a napísali mi tam, že Samuelovi Tálemu za vzorné výsledky v zbere papiera venuje Pionierska organizácia.

Raz sa na tej knihe smiala Ivana, lebo ona je moja sestra a je veľká umelkyňa z Bratislavy, a ja nenávidím, keď sa ľudia smejú na takých veciach, na ktorých sa nesmú smiať.

Napríklad Alf. Névéry sa na tej knihe nesmial, aj keď on bol veľmi čudný, lebo on sa vôbec nesmial na tom, čo bolo smiešne, ale vždy sa smial na tom, čo vôbec nebolo smiešne. Ja neviem prečo, ale asi preto, že nebol humorný, lebo sú aj takí, čo nie sú humorní.

Ja som napríklad veľmi humorný.

To sa vie ohľadom toho, že ja viem napríklad veľa viet, čo sú humorné. Niektoré viem aj v cudzích jazykoch, lebo ja mám veľmi inteligenciu. Po anglicky viem napríklad, že fak mi tender, fak mi dú. To je humorné.

Alebo že ajns, cvaj, draj, dú bis aršloch.

To je humorné po nemecky. Najhumornejšia je ale veta,

ktorú ma naučil jeden herec z Maďarského oblastného divadla a volal sa Bátori a bol z Bátorových Kosih. Tá veta je takáto, že:

„Vnímánie, vnímánie, koncert ne búdet, potomúšto Voloda spizdil balalajku.“

Tá veta je po rusky, a keď sme sa na ulici stretli, vždy sa ma Bátori opýtal, že:

„Tak čo, Samko, bude koncert?“

A ja som mu vždy odpovedal, že:

„Koncert ne búdet, potomúšto Voloda spizdil balalajku.“

Tým som myslel to, že je to humorné, a vždy sme sa na tom veľmi smiali.

Aj ja som sa na tom vždy veľmi smial.

Potom dostal Bátori cukrovku a ešte mu aj odrezali nohy.

Potom už nebol herec v Maďarskom oblastnom divadle.

Volal sa Bátori Károly.

Aj Alf. Névéry vedel všelijaké jazyky, ale aj tak nevedel smiešne vety, tak som mu raz povedal všetky smiešne vety, ktoré viem, ale on sa na tom nesmiel, lebo nebol humorný. Inak mal aj veľa dobrých vlastností, napríklad bol skromný a nerobil hlučnosť, aj keď bol umelec. Aj moja sestra Ivana je veľká umelkyňa, ale ona je umelkyňa ohľadom klavíra a to robí veľkú hlučnosť. Potom sa vždy pchá do televízora a na platne a človek sa za ňu musí hanbiť, lebo je taká, že sa všade pchá a aj robí hlučnosť.

Preto som bol veľmi rošćúlený, že čo a ako a čo, keď mi Ivana povedala, že do bytu po Otatovi a ujovi Otovi príde bývať jeden dotyčný z Bratislavy, ktorý je umelec a bude v prenájme. Lenže je umelec.

Alf. Névéry našťastie nebol umelec ohľadom klavíra, on bol umelec ohľadom spisovania. Ale našťastie nerobil hlučnosť, lebo on bol spisovateľom potichu. Keď som sa Ivany opýtal, že aké knihy napísal, tak mi povedala, že napísal len jednu knihu. Potom mi ju ukázala. Kniha bola veľmi tenká. Volala sa takto, že:

100 spoľahlivých spôsobov samovraždy

+

99 dobrých dôvodov

Bolo to veľmi čudné.

Potom Ivana povedala, že Alf. Névéry teraz napíše ďalšiu knihu, ale nenapísal, lebo zomrel, a to všetko okolo bola veľká katastrofa, lebo ho nechceli pochovať, lebo nik na svete a ani lekári nevedeli prísť na to, že na čo zomrel, lebo on nemal žiadnu chorobu, hoci mal už skoro 50 rokov. Tak ho potom dlho skúmali a až potom napísali do Dokumentov, že mu zlyhal, a dovolili mu, aby sa pochoval.

Tak sa pochoval na cintorín v Komárne, hoci on nebol z Komárna, on tu bol len prenajatý.

Ja som mal rád Alf. Névéryho, lebo bol skromný a aj mi vykal, hoci mňa si ľudia vážia, tak mi niektorí tykajú, ale

mne aj doktorka vyká a aj pošťárka mi vyká. Tak som bol rád, že mi vyká, a povedal som mu, že mi môže tykať, lebo mne ľudia najviac tykajú. Potom mi tykal, hoci najskôr mi vykal.

Povedal, že sa volá Alfonz Névéry, ale že ho mám volať len Alf.

Tak som ho začal volať Alf. Névéry a dával mi všelijaké Karlovarské oplátky, lebo tie sú najlepšie.

On býval v byte, ktorý je hneď vedľa môjho bytu, lebo ja mám byt. Sú takí, čo majú všelijaké školy a nemajú byt, a ja mám byt. Byt má dve izby. Jedna je bývacia izba a druhá je len tak. V mojom byte sme bývali my, a keď zbúrali dom, kde bývala Omama s Otatom a ujom Otom, tak sa presťahovali k nám, aby boli postaraní, lebo Omama už nežila a ujo Oto bol nervovo invalidný. Potom Otata zomrel a potom sa aj ujo Oto stal nezvestným a odvtedy sa čaká, či sa nestane zvestným, hoci je to už 9 rokov, čo sa stal nezvestným.

Tak sa mohol prenajať Alf. Névéry.

Lenže on nemal zdravú života správu, pil alkoholické nápoje, fajčil cigarety a vôbec nechodil na čerstvý vzduch,

Alf. Névéry sa stále sprchoval ako nejaká kurvizána

nech sa potom nečuduje, že zomrel, keď sa stále len kúpал a sprchoval ako nejaká kurvizána.

Inak ale bol skromný a nerobil žiadnu hlučnosť.

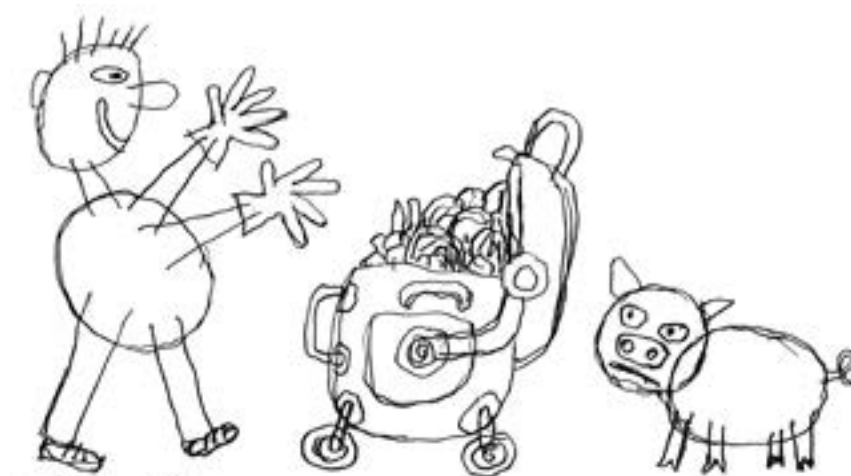
Len nebol humorný.

V tej knihe, čo napísal, kým ešte nezomrel, tak tam boli veľmi čudné veci. Na každej strane boli také básne, čo nič neznamenali a ani sa len nerýmovali.

Bolo to veľmi čudné.

Tak ja som si myslel, že aj moja Kniha o cintoríne môže byť len na jednu stranu, hoci som vedel, že knihy bývajú na viac strán, lebo ja nie som žiadny debil, tak ja som ju poslal tomu do Levíc, čo mi neodpísal, ale mne nemusí písať, napíšem Knihu o cintoríne, a potom uvidí.

Raz bol v Komárne jeden a ten bol z Levíc a volal sa Csipke Zoltán a on chodil vyberať kontajnery, hoci ani nebol cigáň. Lebo len cigáni chodia vyberať kontajnery. Ale Csipke Zoltán nebol cigáň a chodil vyberať kontajnery v bielych topánkach a bielych rukaviciach, aby si nezašpinil ruky. Tým, čo vybral z kontajnerov, sa živil, lebo tým živil svine a potom bol ohľadom nich veľmi bohatý.

Csipke Zoltán

A ani nebol cigáň.

Ale aj tak dostal chorobu z tých kontajnerov na pľúca, tak si išiel liečiť pľúca do Tatier a tam sa nevyliečil, tam zomrel.

A vyberal kontajnery, a pritom nebol cigáň.

Všetci nad tým veľmi pohrdali.

Aj ja som nad tým veľmi pohrdal.

Lebo on nebol cigáň a robil také, ako robia cigáni, napríklad tá potkanka Angelika Édesová, čo mi kradne kartóny z tržnice, tak tá uvidí, keď ju raz prichytím, ako mi kradne kartóny z tržnice. Potkanka Angelika Édesová.

Lenže ja sa nesmiem roščuovať, lebo mi to škodí ohľadom zdravia, tak sa predsa nebudem roščuovať, keď mi to škodí ohľadom zdravia, no nie?

No áno.

Len to jedno nechápem, že prečo o cintoríne, keď je veľa iných pekných vecí, napríklad o prírode alebo iné, hoci ja nie veľmi veľa chodím do prírody, lebo príroda je v Komárne

Sabopal

nožné prsty

Sabopal

veľmi ďaleko, a keď ja sa vrátim z mesta, tak som už ustatý, tak potom už do prírody nechodím, lebo som ustatý.

Ale možno si len starý Gusto Rúhe vymýšľa, hoci sa mu všelijaké jeho predvídania vyplnili a aj začaroval Erika Raka. Potom, keď toto dopíšem, tak napíšem, ako začaroval Erika Raka, lebo som zabudol.

Starý Gusto Rúhe je starý a smradľavý, hoci je pôvodom Nemec z B. Štiavnice. Tí hore si mysleli, že on bol pôvodom zlý Nemec a bol po vojne vo väzení v Bratislave. Starý Gusto Rúhe hovoril, že on bol v komunistickom väzení, ale jemu nik neverí, lebo je alkoholik. Okrem toho on bol Nemec a vtedy boli Nemci zlí, a to bolo povinné, aby šli do väzenia. Hovoril, že ho bili. Najviac ho vraj bil jeden, čo sa volal Sabopal. Bil ho kladivami po nožných prstoch. Lenže starý Gusto Rúhe je alkoholik a určite si len vymýšľa, lebo to nie je pravda, keď takto hovorí o Komunistickej strane. Nech si nevymýšľa. Voľakedy sa také nemohlo hovoriť, lebo potom by prišli Tí hore a bola by hotová katastrofa, ale teraz sa

také smie hovoriť a ja to nenávidím. Nech sa také nesmie hovoriť! Lebo prečo sa teraz také smie hovoriť, čo sa vtedy nesmeli hovoriť? Lebo potom človek nevie, že čo a ako a čo, a je z toho roščúlený. No nie?

No áno.

Starý Gusto Rúhe sa často aj pomôči do kvetinovej výzdoby a visí mu spodná pera skoro až k brade a je modrá. Taká modrá ako modrá farba. Takú spodnú peru má starý Gusto Rúhe.

Lenže on nemá na svete nič okrem Adulára, tak pred Pohostinstvom pri stanici aj spí a močí a iné, a len keď sú veľké zimy, tak chodí spať do garáží v cintoríne, lebo jemu to bolo povolené. Len to je čudné, že keď je veľká zima, tak je aj v garážach veľká zima, lebo sa tam nekúri. Lenže keď je veľká zima, tak tam starý Gusto Rúhe aj tak chodí spať. Lebo on veľmi ťažko chodí ohľadom tých nožných prstov, čo boli bité. Potom ešte starý Gusto Rúhe hovoril, že ten Sabopal mal kladivá poukladané vo vitríne podľa veľkosti a každý väzeň si musel vybrať sám to kladivo z vitríny, ktorým chcel byť bitý.

Lebo to bolo povinné.

Preto odvtedy starý Gusto Rúhe len sedí a smrdí pred Pohostinstvom, a len keď je veľká zima, tak ide do garáží na cintoríne. Lebo mu to bolo povolené ohľadom predvídania.

Raz bol v Komárne jeden, a ten sa volal Szervusz Dávid a bol vedúcim cintorína. On si dal raz predvídať starému Gustovi Rúhemu, a ten napísal na asfalt, že:

„Szervuszová nemá chodiť vlakom.“

Lenže Szervusz mal aj matku, aj manželku a dve dcéry a všetky sa volali Szervuszové, a starý Gusto Rúhe mu nechcel povedať, že ktorá Szervuszová nemá chodiť vlakom, tak žiadna Szervuszová nikdy viac nešla vlakom. Všetci chodili pohrebníckym autom, a keď šiel Szervusz do penzie, tak si to pohrebnícke auto odkúpil, aby mohol celú rodinu nosiť autom, lebo celé Komárno vedelo, že mu bolo predvídané, že Szervuszová nemá chodiť vlakom. On sa potom bál, že ak by sa nejakej niečo stalo, tak by mal svedomie a ešte by aj mohol byť popotáhovaný ohľadom toho, že vedel, a aj tak dovolil.

Potom zomrel na porazenie a ohľadom toho už nemusel Szervuszové nosiť v aute. Jeho matka má už 96 rokov a ešte žije, a ak nepôjde nikdy vlakom, tak bude žiť až do konca života.

Ešte kým Szervusz Dávid žil, tak dovolil starému Gustovi Rúhemu, aby spal v garážach, keď je veľká zima, a keď už Szervusz nežil, tak to zostalo tak zachované.

Preto si niekedy aj to myslím, že nie je povinné napísať Knihu o cintoríne, lebo možno z toho len starému Gustovi Rúhemu dobe, keď stále spal v tých garážach v cintoríne. Možno mu ohľadom toho došlo, a tak potom také predvídalo. No nie?

No áno.

On predvída len mužom, hoci ženy by si to rady dávali robiť, ale on povedal, že on predvída ženám len vtedy, ak im pri tom obchytí. To. Tú. Medzi nohami. Vagínu.

Ženy si to ale nedali, lebo boli ohľadom toho pobúrené. Iba niektoré si to dali, ale aj tie boli z toho pobúrené ohľadom toho, že si dali obchytíť a pri tom sa na ne všetci dívali, čo boli pri Pohostinstve pri stanici.

Ani len tá potkanka Angelika Édesová si nedala, lebo si nedala obchytáť.

A pritom je cigánka a tie si dávajú pokojne obchytáť, lebo sú cigáni. Slováci si nedávajú obchytávať, lebo nie sú cigáni.

*U kým sa už dnes nedá nič robiť,
lebo je demokracija*

Alf. Névéry Karol

Raz som sa opýtal starého Gusta Rúheho, čo je s Darinkou Gunárovou, a vtedy nebolo treba obchytávať, len som musel držať Adulár a myslieť na Darinku Gunárovú.

Včera som videl Darinku Gunárovú pred Domom odborov.

A vtedy starý Gusto Rúhe napísal na asfalt, že:

„Má ju bezodnú.“

Všetci, čo tam boli, tak sa na tom smiali, a ten teplý buzerant Borka, čo je viacnásobnekrát trestaný a ešte je aj buzerant, tak ten povedal, že ak ju má bezodnú, tak sa tam vmestí aj môj. Teplý jeden buzerant. On má okolo zadku vytetovaný terč a stred terča je v tom. V konečníku.

Ale ja som ho povedal RSDr. Gunárovi Karolovi, že je teplý buzerant, ale RSDr. Gunár Karol povedal, že s tým sa už dnes, žiaľ, nedá nič robiť, lebo je demokracija.

Ja som raz hovoril Alf. Névérymu, že sú v Komárne buzeranti a aj ženy buzerantky, a tie sa volajú, že sú lesbické. Alf. Névéry len pokrčil plecami a ja som bol z toho roščúlený, lebo buzerantov každý nenávidí, a ja som si myslel, že aj Alf. Névéry je každý a nenávidí buzerantov, ale on len pokrčil plecami a ani nebol pobúrený. Lenže prečo sú buzeranti, keď sa to nesmie?

Keby som bol ja Tí hore, tak by som buzerantov zakázal a neboli by. No nie?

No áno.

Aj Ivana, ktorá je veľká umelkyňa ohľadom klavíra, tak je na nich lahostajná a aj jej manžel je ohľadom buzerantov lahostajný. Inak sa tomu ľudia väčšinou smejú, lebo im je to smiešne, že je niekto buzerant.

Aj mne je to smiešne.

Niekedy je to aj hnusné.

Aj mne je to niekedy hnusné.

V našej rodine nebol ani jeden buzerant alebo lesbická, lebo potom by sa človek musel hanbiť, ale našťastie my sme mali veľmi dobrú rodinu ohľadom buzerantov a lesbických. Ale aj ohľadom všetkého iného, lebo všetci boli ako treba, len